

[Rytter.]

kender fra Middelalderen, men vel at mærke først, naar Folk var dømt, men ikke forinden“. Paa den Maade har en af Frihedskæmperne, der nu sidder som Minister, skarpt taget Afstand derfra. Noget af det første, vi hørte fra Norge, var, at en ledende Mand deroppe havde udstedt en Parole, der gik ud paa, at nu tager vi saa mange, vi kan overkomme, det haster ikke, for vi har Navnene. Vi her i Danmark vilde have kunnet overkomme mange, baade i Byretten og ude omkring i Underretskredsene, vi vilde let have kunnet overkomme 800—900 om Dagen, blot de var blevet fordelt nogenlunde ud over Landet. Og videre sagde vedkommende norske Leder: Hellere vente lidt fremfor at lade blot en eneste uskyldig komme til at lide, thi det vil vi komme til at fortryde. Saaledes var Udtalelserne i Norge; jeg vilde ønske, at man her i Danmark havde baaret sig ad paa lignende Maade.

Et Lovforslag, der havde foreligget med det samme, vilde altsaa have haft Betydning dels for Rigsdagens Arbejde, dels fordi vi saa — til en vis Grad i alt Fald — vilde have undgaaet disse Udskejelser, men den vigtigste Ting, som vi formentlig vilde have undgaaet, er de mange Arrestationer uden Lov og Dom. Jeg kan ikke nævne noget Tal, for jeg kender det ikke, men den højtærede Justitsminister vil maaske oplyse, om det er 8 000 eller 10 000 Mennesker, der sidder rundt omkring i Landet arresteret uden Lov og Dom, uden den grundlovsmæssige Beskyttelse, som vi ellers her i Landet er saa stolte af. Det ærede Medlem Hr. Steincke var inde paa det samme, og jeg kan fuldt ud slutte mig til ham. Den Uhyggefølelse, der knytter sig hertil, er for mit Vedkommende ikke blevet mindre ved, at man i Dag læser om et Interview ude i en Lejr, hvor man har forhørt en af disse Banditter til et Blad her i København. Jeg synes, det er ganske forkasteligt, at de anholdte nu, da de er unddraget den Beskyttelse, Borgerne ellers nyder, oven i Købet skal tages i Forhør af private Folk. Naar der havde fundet et Mord Sted her i Landet og nogle Aviser havde styrtet sig over Morderens Moder og Søkende og spurgt dem om et eller andet, har jeg mange Gange været glad over, at Borgerne tog Afstand fra en saadan Fremgangsmaade og sagde: Hvad er det dog for noget, skal Aviserne have Lov til det? Men her er der ikke blot Tale om de nærmeststaaende, men om, at vedkommende selv bliver underkastet et Inter-

view. Hvordan skal det gaa, naar der nu senere kommer Rettergang imod ham? Jeg er klar over, at den højtærede Justitsminister ligesom jeg er ked af det, der her finder Sted, og jeg vil haabe, at vi hurtigst muligt kan komme ud af den foreliggende Tilstand; men denne Tilstand er jo blevet fremkaldt ved, at man ikke den 5. Maj 1945 kunde stille med et Lovforslag, som vi kunde faa vedtaget. Thi som jeg sagde før, selv om vi ikke i Almindelighed er Tilhængere af foreløbige Love, var vi i dette Tilfælde stemt for en foreløbig Lov, fordi Opfordringen vilde være udgaaet fra 5 Partier her i Rigsdagen, og jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at hvis vi havde drøftet Sagen blot 2—3 Dage før, saa var vi alle blevet enige. Vi havde fremført vore Betænkeligheder paa de og de Punkter, men vi havde sagt: Loven skal vi have.

Det var, om jeg saa maa sige, nogle indledende Bemærkninger om Konsekvenserne af, at vi ikke havde Loven den 5. Maj. Jeg skal dernæst gaa over til at se paa de to Forslag: Straffeloven og Retsplejeloven. Jeg kan her begynde med en Udtalelse, som den højtærede Justitsminister vist aldrig har hørt i Rigsdagen, i alt Fald vil min Kollega, det ærede Medlem Hr. Steincke blive meget overrasket. Jeg vil nemlig sige, at selv om vi ikke kan faa nogle Ændringer gennemført i Straffelovsforslaget, saa er vi villige til at vedtage det ud fra mit tidligere nævnte Synspunkt, at vi vilde have haft Loven allerede den 5. Maj. Vi skal ikke have Straffelovstillægget sinket en eneste Dag paa Grund af Rigsdagens Stilling til Sagen, men jeg haaber — det er jo noget andet —, at den højtærede Justitsminister vil stille sig forstaaende over for de Indvendinger, vi har mod selve Lovforslaget.

Det drejer sig, selvfølgelig kan jeg sige, egentlig om nogenlunde de samme Spørgsmaal, som den højtærede Minister og min Kollega, det ærede Medlem Hr. Steincke var inde paa. Der er for det første Spørgsmaalet om Lovens tilbagevirkende Kraft. Jeg kan ligesom det ærede Medlem Hr. Steincke sige, at hvis nogen for 5 Aar siden havde sagt til mig, at jeg her fra Rigsdagens Talerstol skulde komme til at anbefale en Straffelov med tilbagevirkende Kraft, saa vilde jeg have sagt: Nej, De maa ikke være normal, det kan ikke ske! Nu maa vi imidlertid tage Forholdene, som de er, men jeg vilde ønske — jeg tror ogsaa, det er nogenlunde i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Steinckes Ønsker —, at vi kunde have sagt: Vi giver Loven tilbage-